

The figure consists of two parts. On the left is a vertical newspaper clipping from 'Shargh' newspaper, featuring several columns of Persian text and small images. On the right is a weather forecast graphic for Tehran, displaying current conditions and a 24-hour forecast. The forecast shows temperatures of 21°C (high) and 17°C (low), with a sun icon indicating clear skies. The 24-hour forecast includes:

- 21% chance of rain at 15:00
- 26°C high at 18:00 (Evening)
- 31°C high at 21:00 (Night)
- 27°C high at 24:00 (Morning)
- 22°C low at 03:00 (Morning)
- 24°C high at 06:00 (Morning)
- 27°C high at 09:00 (Morning)
- 39°C high at 12:00 (Afternoon)
- 37°C high at 15:00 (Afternoon)
- 39°C high at 18:00 (Evening)
- 49°C high at 21:00 (Night)
- 49°C high at 24:00 (Morning)
- 41°C high at 03:00 (Morning)
- 41°C high at 06:00 (Morning)
- 49°C high at 09:00 (Morning)
- 50°F low at 12:00 (Afternoon)
- 54°F high at 15:00 (Afternoon)
- 54°F high at 18:00 (Evening)
- 57°F high at 21:00 (Night)
- 57°F high at 24:00 (Morning)
- 55°F low at 03:00 (Morning)
- 55°F low at 06:00 (Morning)
- 55°F low at 09:00 (Morning)

شیخ، از ۵۵ درصد مردم مشهد مستأجرند

منع: روزنامه شهر آرا

شوهی
بی شوهی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ وَاللّٰهُمَّ إِنِّي أَعُوْذُ بِكَ مِنْ أَنْ يَرَنِي
أَنَا وَالْمُؤْمِنُونَ إِنَّمَا يَرَانَا إِذَا كُنَّا نَحْنُ مُسْتَأْذِنُونَ

مردی که با چشم‌هایش می‌خندید

گشته و گذار خانوادگی، یک پیاده روی بدون نگاه سنگین مردم حتی حسرت در آغاز گرفتن و بوسیدن بچه هایش هم به دلش ماند. سال های اول پشت پرده توری زندگی می کرد. بچه های بادیدنش و حشت می کردند و صدای جیغ و گریه شان بلند می شد. طوبی می گوید یک بار بی اخیار الهه را توی بغل گرفتم و بوسیدم. وقتی سرم را بالا آوردم، رجب را دیدم که از پشت پرده تور و با چشم های اشکبار نگاه می کرد. طوبی یاد حرف چند ماه پیشش می افتد. به او گفته بود که دلم می خواهد یک شب خواب بیینم. لب و دهنم سالم است و دارم بچه هایم رامی بوسم. او ۲۹ سال صبوری کرد و از کسی چیزی نخواست. طوبی ۲۹ سال بعد از جراحت صورت رجب محمدزاده معروف به بابارجوب در کنارش ماند و هیچ گاه با وجود اصرار آدم ها دلش راضی به نشد. بابارجوب سرانجام در سال ۱۳۹۵ از دنیا رفت و قصه جنگی که برای او تا آخرین نفس به درازا کشید باقی ماند.

نمی تواند ذهنش را از خاطرات گذشته پاک کند. پشت در انراق رجب. دستش رامی گذارد روی سینه. قلبش باشتایی ناآشنا می تپد. چند قدم جلومی رو و وقوتی نمی تواند رجب را از صورتش از میان انبوه باند شناسایی کند. از هوش می رود.

جنگی به قدمت یک عمر

هیچ کس فکر نمی کرد زنده بماند. وقتی اورا به اولین بیمارستان صحراجی جبهه رسانند، پژشك پیکرش را روی یک تخت فلزی و با ملحفه ای سفید به حال خود رها کرد. وقتی به صورت رجب نگاه انداخت. به پرستاران گفت: «ماندنی نیست» و رجب برای ۲۹ سال بعد ماند. در این ۲۹ سال. ده ها بار زیر تیغ جراحی رفت. اما صورتش برنگشت. بینی اش را از دست داد. از لب و دهانش چیزی نماند. فک نداشت. گونه نداشت و از چشمانش چیز زیادی باقی نمانده بود. حسرت غذا خوردن بدن نی به دلش ماند. حسرت یک

ازدواج بود. طوبی همیشه اولین دیدارشان را این طور به خاطر می آورد که قدوباالای بلند. صورت زیبا و شانه های مردانه داشت. روز سوم طاقتیش طاق می شود. پس هشت ساله و دختر کوچکش را زیر بغل می زند و به همراه برادر شوهرش راهی تهران می شود. از لحظه ای که قطار از ایستگاه مشهد جدا می شود و تا لحظه ای که در ایستگاه تهران مسافرانش را پیاده می کند، طوبی در خاطراتش پرسه می زند و زیر لب «اللهم اجعل عوایق امورنا خیراً» می خواند. به پله های بیمارستان که می رسد. پاها بیش شل می شود. پله های بیمارستان را جویی بالا می رود که انگکار قدم های آخرخواه را برمی دارد. صورت آفتاب سوخته و چشمان مهربان رجب در آخرین دیدارشان را به خاطر می آورد. بُوی در کل. حالش را بد می کند. دل دیدن رجب را روی تخت بیمارستان ندارد. پرستارهادر باره و ضعیت رجب با او حرف می زند و طوبی فقط صدایی گنگ و بی معنی می شود. لحظه ای

مریم شیعه تابستان است. گوش به گوشه «هور» به آتش می‌ماند. آفتاب چنان تیز و سوزان روی پوست رزم‌منده‌ها فرود می‌آید که نا‌مفرغ استخوان‌شان رامی سوزاند. هر نفسی که می‌کشند، ریدهایشان دوباره گرفتار می‌گیرد. سنگینی نفس‌ها بیشتر می‌شود. خاک زیر پا، شبیه به آهن، قفقه شده است. هر چهارسایه‌ای پیدامی شود، بالباس‌های خاکی همانجا حلقه می‌زنند و گرد می‌أینند. ماووت بعد از کش و قوس‌های فراوان، بالآخره زیر پای رزم‌منده‌های ایرانی است. بابارج و قتنی سروصدای رفقا رازی بیرون سنگر می‌شنود. گردن می‌کشد و عطر شیرین شربت تویی صورتش می‌خورد. رفایلیون از سنگ مشغول درست کردن شربت‌اند. او هم از سنگر بیرون می‌زنند و کنارشان می‌نشینند. تکه‌های بزرگ یخ را بر می‌دارد و بعد با ضربه‌های پشت هم، به ذکه‌های کوچک ترقیسمیشان می‌گند. او به گرم‌آلات دارد. بالآخره سال‌ها بیستادن پشت تورنانوایی می‌یابند. اینها بگراماراهه‌تر از باقی گرده است. بوی بیدمشک زیر دماغشان است و سرگرم حرف زدنند. ناگهان صدای مهیبی در گوششان می‌پیچد. بعد پنکی عظیم درست روی سینه‌شان کوییده می‌شود و رجب را چند منتر به عقب پرتاپ می‌گند. موجی از خاک و خون و آتش به بالا می‌جهد. خمپاره، در کسری از ثانیه به صدهاتکه داغ آهن تبدیل می‌شود و هر صدای مهیب انججارگم می‌شود. گرد و غبار، دنیای اطراف رامی بلعد. ازان جمع چهارنفره، پیکر پاره‌پاره دونفر بیرون می‌زنند. یک نفر درست و پایش را از دست داده است و بابارج... هنوز کسی از بابارج چیزی نمی‌داند.

ترسیم با بارج ب و اژه ها و نماها

می خواهیم: «در حیاط تمام سعی ام را کردم
تا الهه و حمید نزدیک پنجه ره بمانند. هر
دو را روی زانوها یم نشاندم تا بهتر توی
دید رجب باشند. چند لحظه ای گذشت.
به حدی سرگرم بچه ها شدم که رجب را از
یاد بردم. موهای الهه بلند شده بود و مدام
توی صورتش می ریخت. هر چند کلمه ای
که حرف می زد، صورتش را تکان می داد تا
موهایش کنار بروند. از این کارش خوش
می آمد. بی اختیار توی بغلم گرفتمنش و

دو سال پیش از درگذشت بابارجب، حمید یادروج مستندی از زندگی او می‌سازد. «بسر را ببین، یدر را تصویر کن» این مستند مهرماه ۱۳۹۳ تولید و از رسانه‌های رسمی کشور پخش شد. همچنین سال ۱۳۹۹ نسرين رجب‌پور، کتاب «بابا رجب روایت داستانی زندگی طوبی زندی همسر شهید رجب محمدزاده را گردآوری و نشر ستاره‌ها آن را در ۲۴ صفحه و ۳۴ فصل منتشر کرد. در بخشی از این کتاب

رؤیای سفر پایی ناهار

همیشه جای امن و راحتی نیست. پذیرفته و در لحظه دارد زندگی می‌کند. نشسته روی تخت و برگ‌های دلمه را باز می‌کند و از غذا لذت می‌برد. نگاهش می‌کنم و تصور می‌کنم زندگی در غیاب او چقدر دلهره‌آورتر بود. باد ملایمی از پنجه به سفره کوچکمان می‌وزد. دیگر نمی‌فهمم آخر صحبت‌های اسماعیل بقایی چه شد. هفته‌های پیش رو چه می‌شود. اصلاح‌واب خبرنگار شبکه‌کوثر به کجارت سید. حال‌اینکه ترجیح می‌دهم در روزهایی که چاره‌ای جز صبوری نداریم، کمی دنیا را در یاریه نگاه کودکان نگاه کنم. فکر کنم آمده‌ایم پیکنیک فکر کنم این نسیم ملایم دارد از روی دریا می‌وزد. فکر کنم پاییز است. هیچ جنگی در کار نیست و در غیاب برگ‌های درخت انگور به فکر پختن کدو تبلیه‌ای زرد و نارنجی‌ام.

توی ظرف و دخترم دارد با اشتیاق از روزی که گذشت می‌گوید. خوف و رجای سخنگوی وزارت خارجه میان شعر تازه دخترک گم می‌شود: «رنگین کمون چند رنگه؟ هفت رنگ....»

سفره را پنهن می‌کنم و همین که جمع می‌شویم کنار هم، بر قهقهه قطع می‌شود. دخترم می‌گوید برویم توی اتاق خواب، روی تخت غذا بخوریم. آنجا خنک ترین قسمت خانه است. بیراهه نمی‌گوید. پرده‌ها را کنار می‌زنم. پنجه را باز می‌کنم. سفره را پنهن می‌کنم روی تخت. دخترک می‌خندد. می‌گوید: «انگار او مدمیم پیک نیک!» لبخند می‌زنم. چقدر بچه‌ها همه چیز را ساده می‌گیرند. پذیرفته که بر قهقهه نیست و لازم است روزی چند ساعت بر قهقهه باشیم. پذیرفته توی جهان. قدرت‌های نامهربانی مثل اسرائیل وجود دارند. پذیرفته دنیا نمکین پیش دستانی. دلمه‌ها را می‌چینم دستمال کاغذی رنگی. هیچ گرمایی حرف بستنی ابدی دخترم نمی‌شود. فنجان دوم چای را برای همسرم می‌ریزم و همین طور که قندان را از آبینات هلدار پر می‌کنم می‌گوییم: «مهلت ثبت نام پیش دستانی تئوم نشه» و بعد توی تقویم دنیال یک تعطیلی درست و حسابی می‌گردد برای یک سفر کوتاه پاییزی. انگاره‌انگار همین چند دقیقه پیش اسماعیل بقایی داشت از التهاب پیش بینی ناذیر هفتنه‌های پیش رو می‌گفت. من دلم جلو جلو راهش را گرفته بود رفته بود در پیچ و خم‌های حنگل هزار جریب نشسته بود. کار آتش و فارغ از احتمال وقوع هرا واقعه‌ای داشت عکس‌های روز اول مهر دختر خانه را با خودش مرور می‌کرد.

تصویر دخترک شش ساله‌ای در یونیفرم نمکین پیش دستانی. دلمه‌ها را می‌چینم

آزاده جهانگیر آخرین دانه برگ مو را که
می پیچم و می گذارم روی باقی دلمه ها نوبت
به خبرنگار شبکه الکوثر می رسد. سخنگوی
وزارت امور خارجه توانی یک قاب مرتب و ساده
ایستاده و دارد یکی یکی به پرسش نمایندگان
رسانه ها پاسخ می دهد. یکی در میان از
احتمال از سرگیری حملات دشمن می پرسند.
کلمات راعین دلمه، لای هزار عبارت رسمی
می پیچند و ته دل تمام شان به زبان عامیانه
ما معمولی ها این است که یعنی دوباره
جنگ می شود؟ نصف استکان آب می ریزم
روی دلمه ها. یک بشقاب چینی می گذارم
رویش. اسماعیل بقایی دارد آمادگی همه
نیروهای دفاعی امیتی حرف می زند. یک
استکان چای. قبل از قطعی بر قله راهی
می ریزم که دخترم از مهدکودک برمی گردد.
کوله بشنی اش رامی گذارد روی اپن آشپزخانه
واز راه نرسیده کاردهستی آن روزش را نشانم

عثیاد به فضای مجازی، مغز را مختلف می‌کند

مطالعه بیشتر
دراسکن کنید

این تحقیق، می‌گوید که اعتیاد به ویدئوهای کوتاه فضای مجازی یک تهدید جهانی برای سلامت عمومی است. برای برسی این موضوع، پژوهشگران ۳۶ دانشجوی ۲۴۱۸۰ ساله را انتخاب کردند. همه آن هایرش نامه‌ای استاندارد رباره علائم اعتیاد به ویدئوهای کوتاه را تکمیل کردند